

RECENSION

Toni Collette, Abigail Breslin, Alan Arkin, Paul Dano, Steve Carell och Greg Kinnear i *Little Miss Sunshine*

Little Miss Sunshine

Originaltitel: **Little Miss Sunshine**
Svensk Titel: **Little Miss Sunshine**
Regi: **Jonathan Dayton/ Valerie Faris**
Producent: **Albert Berger, Ron Yerxa, Marc Turtletaub, David T. Friendly, Peter Saraf**
Manus: **Michael Arndt**
Foto: **Tim Suhrstedt**
Roller: **Abigail Breslin, Greg Kinnear, Paul Dano, Alan Arkin, Toni Collette, Steve Carell, Bryan Cranston, Marc Turtletaub m fl**
USA 2006
Längd i tid: **1 tim 42 min**
Censur: **från 7 år**
Distributör: **Twentieth Century Fox (Sweden) AB**

Detta är en roadmovie där hela den biibesökande familjen kan hoppa på i farten och trängas med familjen Hoover i deras solgula gamla Folkvagnsbuss! Under tre dagar får vi följa de sex familjemedlemmarna på deras hektiska väg genom södra USA. Målet är att hinna fram med lilla dottern Olive till hennes skönhetsstävling. Men det är inte den vanliga amerikanska familjeskildringen. Hoovers färd ligger på kanten av den amerikanska drömmen, ni vet – jobba hårt, håll dig till reglerna och du får din belöning. Och pappan Richard, säljare av framgångsreceptet Nio steg, spikar upp tesen: Det finns två slags människor i denna värld, vinnare och förlorare. Trots övertygelsen och slitet belönas inte familjen. Pappan säljer inte, mamman söker hålla ihop den raserade ekonomin, farfadern

blir utslängd från hemmet för att han snortar kokain och snackar för mycket sex, tonårssonen blir stum i besvärjelsen över att bli antagen till sin flygutbildning och morbrodern, Proustexpert och homo, är bandagerad kring pulsådern efter olycklig kärlek.

Det låter inte särdeles muntert. Fel, fel, fel! Äkta regissörsparet Valerie Faris och Jonathan Dayton formar med omsorgsfull hand Michael Arndts manus till en kärlekshyllning för den där vanliga människan med alla sina brister och tillkortakommanden och livsdrömmar. De har en stark känsla för sina karaktärer och låter dem älska varandra för vad de egentligen är.

Och visst är ensemblespelet starkt, familjen agerar oftast i grupp. Det är roligt! Man skrattar med dem, inte åt dem. Det finns rörande scener, som den gripande godnattscenen mellan Alan Arkins farfar och lilla Olive. Abigail Breslin är en naturbegåvning, kvick och närvarande, inte någon professionell barnskådis. Filmen handlar om livet som tävling. Vid skönhetsstävlingen får vi möta professionella småstjärneflickor, som inte fick läsa hela manus i förväg. Men vi skrattar inte åt dem heller, de ryms i berättelsens varma famn. Skit i tävlandet, dansa istället! Man behöver inte alltid lyckas, men viktigt att försöka. Det gör familjen Hoover och vi älskar dem.

Ja, det är feelgood. Och med bakgrund i musikvideobranschen vet paret Faris och Dayton hur man kan förstärka rytmen med soundtracket. De klippte först hela filmen utan musik. Därefter lade de på Coloradobandet Devotchkas musikhybrid av latino och östeuropeiskt. Lyssna på La Llorona i motorcykelscenen! Följdriktigt – lilla fröken Solsken gjorde succé vid premiären på Sundance Filmfestival.

Kelly Lindblom